

Erich Meister

Erich Meister tuli Haapsalu muusikaõpetajaks peale vabanemist asumiselt Siberis 1957. a. Puhkpilli ja meestelaulu huvilisena asus ta looma meeskoori, mille tegevus oli vahepeal soikunud ja orkestrit, olles ise nende dirigendiks. Tundes ise kõiki orkestripille, oli ta muusikakoolis puhkpilliõpetajaks. Lapsed mängisid klarnetit, trompetit, metsasarve jne. ja osalesid orkestritöös. Nad armastasid ja austasid oma õpetajat.

Mitmed tema õpilased on praegu tuntud Haapsalus ja väljaspool maakonda, näit Andres Lipstok, Jaan Alver, Elmo Joa, Tõnis Peikel, Maido Karro.

E. Meister oli suur diplomaat ja suure huumorisoonega. Kus oli „Meistrihärä“, seal oli alati palju nalja ja naeru. Ta oskas inimesi enda ümber kōita.

Ta ise võttis aktiivselt osa Vabariikliku Koorijuhtide Segakoori tööst, orkestris mängis Es-bassi. Rännumehe ja loodustundjana organiseeris ta õpetajatega retki seenemetsa, õppe-ekskursioone Lõuna-Eestisse, Lätti, Leetu, Leningradi. Koori ja orkestriga võeti osa laulupidudest, esineti oma maakonnas, Saaremaal, Hiiumaal, Vändras, Harjumaal. Võeti ette ka pikemaid kontsertreise Orgesse Lätis, Kelmesse Leedus, Borispoli Ukrainas. E. Meister hoidis oma peret. Pidas väga lugu oma abikaasast Mariast ja kahest pojast.

Ta oli härrasmees. Teda hüütigi „Meistrihäräks“.

Eneken Seimar

Mäletan, kui tulin esimest korda Haapsalu Lastemuusikakooli, mis sel ajal asus vanas majas apteegi taga. Läksin direktori kabinetti, et kuulda, kas mul oleks võimalus saada muusikakooli õpilaseks. Vastus oli eitav, kuna käisin Taebla koolis ja sealt Haapsallu sõitmine ei oleks olnud kõige lihtsam. Järgmisena tuleb meelde otsustav sügisõhtu, mis pidi määrama, kas saan muusikakooli või ei. Mängisin mõned lood klaveril. Olin väga pabinas, kuid seekord anti jaatav vastus.

Mind võeti kohe viiendasse klassi. Ees ootamas oli palju tööd, kuna pidin ühe aastaga omandama selle, mida teised olid omandanud nelja aastaga. Eriti raske oli solfedžos. Olen väga tänulik oma õpetajale A. Nurmele, et tal jätkus kannatlikkust hakata minuga A-st ja O-st peale. Samuti olen tänulik oma klaveriõpetajale P.Töldsepale, kes on mulle olnus heaks eeskujuks klaverimängus.

Praegu õpin teist aastat Soomes Jakobstadi Konservatooriumis. See on rootsikeelne muusikakool. Kuna mulle on alati väga meeldinud orelimuusika ja laulmine, õpin kirikumuusika erialal. Mulle meeldib koolis väga, sest koolitus on mitmekülgne – mul on laulu-, orel-, klaveri-, koorijuhtimise ja paljud teised tunnid. Tore on see, et õpetajad on paljudest eri maadest. Olen rõõmus, et tänu muusikale olen ära õppinud ka rootsi keele, et kõigi nende õpetajatega suhelda.

Bruno Piper

Teekond kooli on minu jaoks veidi hägune aga mäletan Sirje Kaasiku sooja juhtimist ja tunde klaveri taga õppides rütmi ja helisid tundma. Tema abiga sain rohkem aru muusika sisust ja olemusest. Siis tundus metronoomi lõputu täpsus minu jaoks uskumatu riistapuuna, mille järgi ei ole võimalik muusikat nautida, peab iga klahvivajutuse tegema õigeaegselt. Algusaastad olid rasked, solfedžo ja muusikalugu, palju noote ja nimesid, mis ei ole siiani minu jaoks omaseks saanud pilli mängides. Küll on sellest palju abi olnud mõistmaks erinevaid muusika-ajastuid ja eripärasid. Solfedžotunnid olid tõsised distsipliiniharjutused. Usun, et kõige närvesöövamad olidki solfedžo kontrolltööd, nende pärast higistasin ohtralt. Mäletan lossiplatsil koolimajas käies, kui palju hääli üks maja suutis oma seinte vahele mahutada, viiulid, klaverid ja kõik need puhkpillid olid üks suur segadus minu arust. Pealegi ei kõlanud ükski klassiruumist tulev heli muusika moodi. Sirje Roogla käe all akordioni õppimine oli omaette ooper. Ei saanud ma aru ei rütmist, bassinootide järgnevusest, hea, et vähemalt lõõtsatõmbamisega hakkama sain. See oli üks raskemaid osasid minu koolitees, kuna nõudmised olid suured, kodus ei tahtnud üldse pilli kätte võtta ja kui ei tule välja, kaua sa krääksutad. Täna teda kannatlikuse eest, kuid akordionit ma peale tunde enam kätte ei ole tahtnud võtta. Murdepunktiks oli erialavahetamine, kus tuli taas appi Sirje mind laulmise klassi lisades. Sel moel helidekombinatsioon toimus väga rahustavalt ja muusika moodi. Läbi aastate oli klaveriõpetajaks Mall Voorel, kelle kanthalikuse ees pean tegema ka sügava kummarduse. Tema lähenemine ja õpitavate lugude valiku minule suunamine andis palju rohkem võimalust loovaks mõtlemiseks, kui mõni muu tund seni. Püüdsin kindlasti rohkem kodused harjutamised selgeks saada, tema naiselik kohalolek ei jätnud ruumi õppimata jätmiseks. Eks see trummide kolin tundus mõistlik valik, kui Sirje tüdrukutega liiga kõrgeid noote hakkas valima. Aigar oli pigem sõbra kui õpetajana koolis, filosoofiat muusika ja eluolu osas sai tihtilugu rohkem arutatud kui pillimängule aega pühendatud. Tema lähenemine muusikale oli esimest korda loominguline muusikakoolis, improviseerides nii klaveril kui kitarril mängides tekitas minus huvi. Usun, et Aigari kõrval oli teiseks inspiratsiooniallikaks Helilau järgnevustunnid, mis tundus kui müstika minu jaoks, kuidas noodid üksteise järel seostusid ja sobisid. Trumme mängides möödus aeg imekiirelt. Mäletan päeval kodus peatänaval lahtise aknaga lugusid ja rütme harjutades oli tihti tunne, et helid ei mahu tuppa ära. Hea, et kuulmine alles jäi. Erinevaid löökriistu mängides õppisin improvisatsioonilist lähenemist ja eks mõjutused rokkmuusikast viisid mind bändiellu, mis jätkus ka ülikooli ajal. Mäletan mitmeid aastaid Arne Öunapuu käe all orkestriproovides oma kohust täites tundus dirigendi käeviibutuse järgi heliloomine võlu kaotavat. Õnneks olid koolivennad Martinid (Henk ja Kaasik), kes selle olemuse taas lõbusaks suutsid muuta. Jüri-Ruut Kangur on andnud kõige helgemaid mälestusi muusikakooli ajast, tema lähenemine ja ühtsustunde loomine on võrratu. Ka orkestriga Euroopas trumme mängides tundsin oma panuse üle uhkust

Mängin siiani löökriistu ja tunnen suurt tänu Teie kõigi ees mulle sellist maailma tutvustamast. Mõistan, et rütm on vajalik ühtse loominguga

teostamiseks. Leian siiski, et parimad helid tulevad väljaspool noodipilti, luues helisid, mida hetkeemotsioon moodustab. Seda ka koosmusitseerides.

Kaja Avila

Paar mälestuskildu minu klaveriõpetajast Päevi Tammikust.

Olin 5. klassi minemas, kui minu koduste poolt tuli hiline arusaam, et laps võiks minna muusikakooli katsetele. Nii ootamatult kui see mõte tookord teoks sai, nii ootamatult sai see ka omapärase lahenduse. Läbinud edukalt (minu mäletamist mööda) muusikalised "katsed", jõudis auväärt komisjon arvamusele, et väga tubli, aga juba liiga "vana". Otsus tehti mulle teatavaks ja lisati muuseas, et võiksin akordionit või viiulit!!! hakata õppima, aga klaveriõpingute alustamiseks lootuseltult hiljaks jäänud. Emotsioonina mäletan ainult nuttu. Mulle pakutu ei tulnud kohe kõne allagi ja nii ma sinna saatuse hoolde nuttes seisma jäin, peas ainumas soov õppida klaverit mängima.

Järsku tõusis laua tagant püsti üks kena noor naisterahvas ja lausus sooja ja sõbraliku häälega: "Mina võtan selle lapse ja võtan vastutuse tema õpingute eest!"

See oli õpetaja Päevi.

Loomulikult tuli mul teha kahe aasta töö ühe aastaga jne jne Tunnid käisid nädalavahetustel ja sageli kodus. Läbi sellise kadalipu sain ma oma esimese elukooli ja arvan, et ka tänaseks toimiva armastuse ja lugupidamise muusika vastu.

Teine tähelepanek, mida olen oma õpetajalt igapäevatöösse kaasa võtnud, oli arusaam muusika interpreteerimisest.

Õpetaja Päevi pidas oluliseks, et alati kui esined, kujunda ja loo sellest väärikas sündmus. Ära tee midagi niisama, mis suunatud kurtidele kõrvadele ja tuimale hingele. Loo muusikat, nagu peaks äratuskõne, mis puudutaks igauht, kes sinu kunstist on tulnud osa saama.

Parim õpetaja/isiksusekasvataja oli minu klaveriõpetaja Päevi Tammik, kelle õpetust mööda tallan siiamaani nüüd muusikaradu oma õpilaste ja koorilauljatega juba aastakümneid.

Aitäh, õpetaja!

Katrin Lehismets

Mälestused Haapsalu Lastemuusikakoolist.

Ma olen kindlalt veendunud, et töötan praegu muusikuna Haapsalu Lastemuusikakooli tõttu. Meil oli nii suur programm, nii palju õppeaineid ja tunde, eksameid, arvestusi ja kontserte, see andis väga korraliku põhja,

vundamendi. Ilma vundamendita ei saa edasi minna. Kurb kuulda, et praeguseks hetkeks on programme kõvasti redutseeritud. Austria Salzburgis väga kuulsas muusikaülikoolis Mozarteumis oli sel ajal, kui mina seal õppisin, diskussioon, miks on seal nii palju üliõpilasi välismaalt ja peaaegu olematu protsent austerlasi. Olen kindel, et see oli välismaalaste, peamiselt ida-eurooplaste, tugeva vundamendi tõttu. Aga peale selle olid meil ka väga head õpetajad! Minu erialaõpetaja Päivi Tammik oli mu meelest maailma kõige parem õpetaja ja vist tegelikult ka, sest tema klassist tuli päris palju muusikuid: Antti Kammiste ja Siim Poll, kui nimetada lapsi, kes minuga enam-vähem ühel ajal õppisid. Päivi oli haruldaselt soe inimene ja armastas oma tööd, muusikat ja lapsi. See vist ongi peamine! Hiljem kuulsin, et ta polnudki ise klaverit õppinud! ☺ Ei tea, kas tõsi või mitte! Kuulujutud on toredad! Väga tähtis inimene oli direktor Aade Nurme - daam koerakesega. Teda jälle kõik lapsed kartsid. Mina mitte, sest minu vastu ta oli kena. Aukartust tundsin küll, ta oli nii autoriteetne! Aga pean ütlema, et mäletan tema edasiantud reegleid siia maani peast. Kord käis proua Nurme Ida-Saksamaal. Kui tagasi tuli, siis tõi tundi kummikarukesi külakostiks. Nii et ka tema pidi oma tööd ja lapsi armastama! Välisest tõredast olemisest hoolimata! Veel mäletan proua Eha Figurenkova (Ilves) muusikaloo tunde, Maret Kausi lehest lugemist, mis kestis 22 ja pool minutit. Esimeses tunnis ta ütles mulle, kuidas on lehest lugemise reeglid. Mina ütlesin, et „ahah!“, ja hakkasin neid siis järgima. Lehest lugemine oli ja on sellest hetkest peale üks mu suurimaid plusse. Väga põnev oli minu jaoks ka akordimärkide järgi mängimise tund, mida andis Jaan Helilaid. See oli asi, millele ma kohe pihta ei saanud, alles mõned aastad hiljem, aga seeme pandi Haapsalu Lastemuusikakoolis kindlasti idanema. Minu jaoks oli põnev see, et käisin rühmatundides endast kaks kuni neli aastat vanemate lastega, neil oli teistmoodi mõttemaailm kui minuealistel. See, et igaüks pidi kütmiseks puid üles tooma, oli mu meelest väga ok! Ükskord ma ei leidnud pärast tunde enam oma saapaid üles ja läksin villaste sokkidega koju. Kaks kilomeetrit jalgsi talvisel ajal läbi lumiste tänavate. Külma ei tundnudki. Saapad tulid pärast kuskilt välja. Kokkuvõtteks ütlen, et väga väärt kool! Olen õnnelik, et tohtisin seal käia ja haridust saada!

Kertu Orro

See oli 1988. a. kevadel. Olin tulnud muusikakooli lõpuaktuselt ja saanud üsna korraliku tunnistuse. Panin klaverikaane kinni ja andsin lubaduse, et ei ava seda enam kunagi. Mõne aasta pärast, kui hakkasin kaasa lööma tollase Haapsalu 1. Keskkooli muusikateatris "Pöialpoiss" ja laulma mitmetes koorides, tuli oma kindlameelsest otsusest taganeda ja klaver uuesti oma sõbraks tunnistada. Praegu olen muusikaga seotud hommikust õhtuni ja mõnel perioodil ka õhtust hommikuni -korraldan, organiseerin, kalkuleerin, kombineerin ja otsustan.

Lävida tuleb paljude muusikamaailma tegijatega (heliloojad, interpreedid, dirigendid jt.). Selleks annavad mulle suuresti tuge, julgust ja kindlust need teadmised ja oskused, millele sai alus pandud Haapsalu Muusikakoolis.

Armas väike kooliõde ja koolivend! Eelpoolkirjutatud ridade mõte on Sind julgustada oma koolitee rõõmsalt lõpuni käima ja mitte kunagi ütleva: "Ei iial!". Kunagistele koolikaaslastele ja õpetajatele aga suur tänu koos veedetud ilusate muusikat täis aastate eest Haapsalu Muusikakoolis!
PALJU ÕNNE SÜNNIPÄEVAKS!

Kertu Orro
SA Eesti Kontsert arendusjuht
Saaremaa Ooperipäevade tegevjuht

Sirje Murre

Minu jaoks oli muusikakool nagu sõõm värsket õhku. Seal oli midagi sellist, mis aitas mul olla mina ise ja tunda endast vaikset rõõmu. Õpetajad olid ka kuidagi teistmoodi kui igapäevases koolis.

Minu klaveriõpetaja oli Heljo Talmet. Oma oleku ja mõttemaailmaga oleks ta ka tänasel päeval eriline inimene, rääkimata poole sajandi tagusest ajast. Mind võlus tema piiritu positiivsus ja soojus, mis tegi klaveriharjutamise ja tundides käimise meeldivaks. Ma mäletan, kuidas ta ühes klaveritunnis rääkis mulle jazzist. Ütles, et see ei ole niisama muusika, see on armastus, mis tuleb leida. No mis ma lapsena ikka oskasin vastu kosta. Aga meelde see mulle jäi ning tee jazz'i juurde olen ma leidnud. Muusikakooli suurim väärtus oligi see, et mind juhutati muusika juurde. Klaverimäng on küll rooste läinud, kuid muusika on minuga alati. Aitäh kõigile minu õpetajatele!

Sirje Murre (Kuusik)
Muusikakooli õpilane aastatel 1961-1968

Triin Ollema

Minu esimene mälestus seoses muusikakooliga on "Ungari tants nr 5." Mu vanem vend õppis muusikakoolis akordionit ning kõigist paladest on mul meelde jäänud just selle pala harjutamine. Nii ongi see jäänud mu lapsepõlve viisiks. Samuti on seoses venna muusikakoolis käimisega see, kuidas tänaval akordionioõpetajat Sirje Rooglat kohates uuris ta ikka alati, millal mina siis ikka akordionit õppima tulen. Lõpuks jõudis see päev siis kätte ka. Ma alustasin üsnagi hilja, läksin tavakoolis siis juba 5. klassi. Sisseastumiseksamilt mäletan, et teiste ülesannetega polnud muresid, kuid kui järsku paluti mul laulda üks laul, siis oli pea täiesti tühi. Kuidagi sai laul siiski lauldud ning vastu mind võeti.

Muusikakooliga meenub esimesena akordioniklassi tagaruum. Seal hoitakse pille ning pillikaste, hästi mõnus oli seal suure vana laua peal istuda ja koduseid töid teha. Õpetajale väga hästi ei meeldinud, et mõni õpilane teise

õpilase tunni ajal seal tagaruumis on, kuid mõnele tehti siiski erand. Mina olin üks nende seast. Aitäh!

Mul on hästi meeles ka see, kuidas sain õppetunni selle kohta, et enne esinemist peab ikka pisut närveerima. Ma võisin muusikakoolis olla siis 3. klassis. Toimus lastevanemate koosolek ning ma pidin seal ühte pala esitama (enam ei mäleta, mõni etüüd võis olla). See pala oli mul hästi selge, praalisin veel ukse taga teiste ees. Jõudiski kätte minu kord. Istusin toolile, mängisid ära sissejuhatuse ja siis oli must auk. Alustasin uuesti (süda peksis sees), jälle sama koha peal auk. Ärevus oli juba päris suur. Mõtlesin endamisi, kui nüüd kolmandat korda ka välja ei tule, siis tõusen püsti ja lähen ära. Ma ei pidanud seda tegema!

Väga oluline oli minu meelest võimalus käia esinemas Fra Mares. Käisin seal nii akordioni-osakonnaga kui ka rahvapilliansambliga. Seal tuli küll suur esinemisjulgus ning -kindlus, tänu millele olen elus kindlasti palju olukordi suutnud paremini lahendada.

Seoses muusikakooliga ei saa ma üle ega ümber rahvapilliansamblist. Ega ma sinna alguses õieti minna ei tahtnudki. Neil oli just akordionisti vaja. Õpetaja ütles, et mine ja proovi, kui ei meeldi, ei pea jääma. Ja nii ma oma sõrme andsingi..., käsi ja kõik muu läks kolinal takkapihta. Nagu see ikka käib!

Rahvapilliansambel andis võimaluse käia välisreisidel, osaleda toredatel üritustel (tantsupidu, pillipidu, rahvamuusikalaager...). Samuti andis juurde esinemisjulgust ning toredaid sõpru üle Eesti.